

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

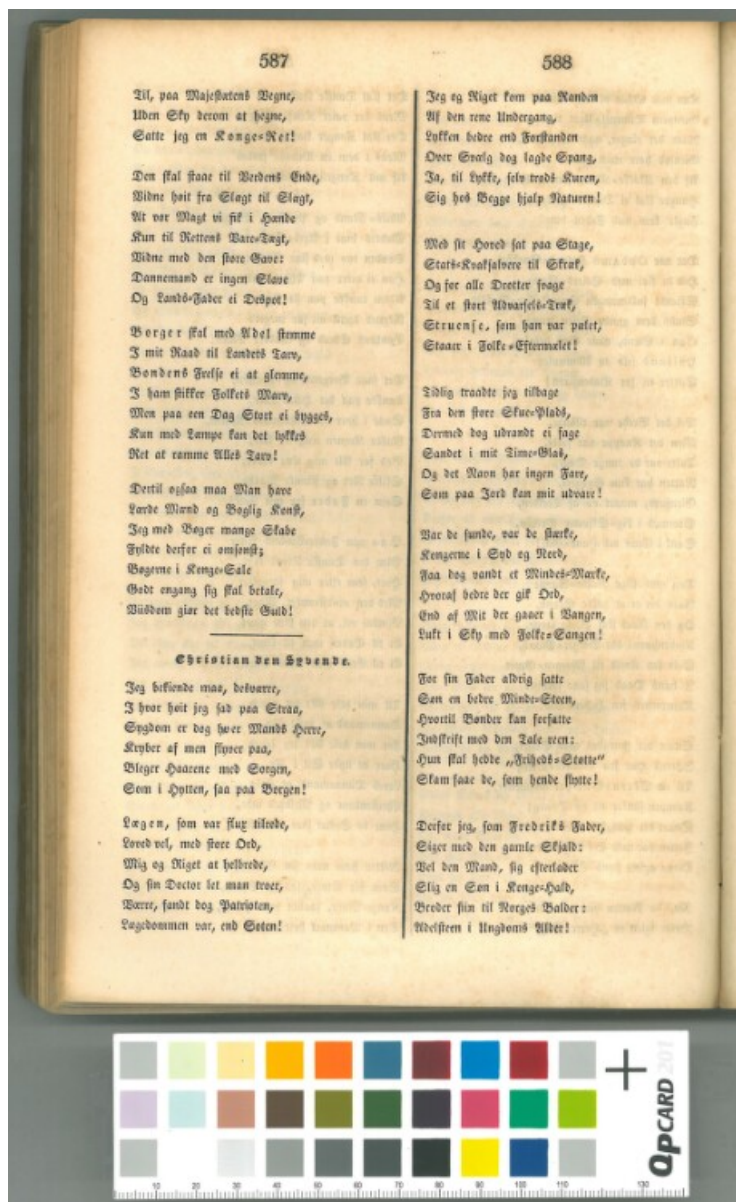
Titel: Udrag fra Den Danske Rim-Krönike

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 588. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1834_539-txt-shoot-idm1741/facsimile.pdf (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Til, paa Majsflaaten Begne,
 I den Sky derom at begynde,
 Sattede jeg en Konge-Ket!

Den skal staae til Verdens Ende,
 Midtvejs fra Slægt til Slægt,
 At vor Magt vi sit i Gænde
 Kun til Nøttens Bæres-Dag,
 Midtvejs med den store Gæve:
 Dønnemand er ingen Gæve
 Og Land-Haver ei Døpset!

Borger skal med Adels stemme
 I mit Naad til Landets Lov,
 Bondens Fjæls ei at glæmme,
 I ham stikker Folkets Navn,
 Men paa een Dag Stort ei bygges,
 Kun med Kamp kan det lykkes
 Net at ramme Alles Lov!

Det vil ogsaa man Man have
 Lærd Mænd og Boglig Kunst,
 Og med Højer mange Slæde
 Fikende derfor ei omsonst;
 Begynde i Konge-Sale
 Gæde engang sig skal betale,
 Hviddem giar det bedste Guld!

Christian den Lyvende.

Jeg bekjende mig, betoerret,
 I hvor høit jeg sad paa Stuen,
 Sygden er dog her Mandt Hæret,
 Kyster af men slyger paa,
 Væger Haarene med Sorgen,
 Sten i Hjerten, saa paa Bergen!

Læg en, som var flug tilude,
 Lærd vel, med flere Død,
 Mig og Niget at helbrede,
 Og sin Doctor let man træder,
 Været, sandt dog Patrioten,
 Lægeboennen var, end Sten!

Jeg og Niget kom paa Kanden
 Af den rene Undergang,
 Følten beder end Forskanden
 Over Svog dog lagde Spang,
 Ja, til Lykke, sels trædt Kuren,
 Sig heds Begge hjælp Naturen!

Med sit Høred sat paa Stige,
 Stats-Konkafabere til Skraf,
 Og for alle Dretter sooge
 Til et stort Høarsels-Traf,
 Struense, som han var polit,
 Staaer i Folke-Hjertelet!

Tidlig traadte jeg tilbage
 Fra den store Skue-Plads,
 Derved dog udvandt ei fage
 Gædet i mit Time-Glad,
 Og det Naan har ingen Fare,
 Sam paa Jord kan mit udvare!

Var de funde, var de stærke,
 Kongerne i Svog og Reed,
 Haa dog vandt et Minde-Mærke,
 Hørsal bedre der gik Død,
 End af Mit der gaar i Bangen,
 Luft i Sky med Folke-Sengen!

For sin Fader aldrig satte
 Een en bedre Minde-Sten,
 Hvoertil Bønder kan sefatte
 Indskrift med den Tale ven:
 Hun skal hedde „Friedt-Stette“
 Skam saae de, som hende stotte!

Derfor jeg, som Fredriks Haver,
 Ejer med den gamle Skjald:
 Vel den Mand, sig efterlader
 Sig en Een i Konge-Hald,
 Broder sin til Kerges Halder:
 Hørskem i Kongens Hæder!